

omkring i vore Købstæder, blive tvungne til at skulle modtage 1, 2, 3 eller 4 Soldater i deres Hus. Jeg synes, det er en afskyelig Tvang at anvende overfor Borgene, og at Boligens Ukrænkelighed maatte forhindre, at det skete. Og jeg forstaar ikke, at den nuværende Forsvarsminister, der ellers gerne vil gaa og gælde for at være Frihedsmand, og som her i Tinget ved saa mange andre Lejligheder har gjort sig til Talsmand for Frihed, saaledes f. Eks. paa Skolens Omraade, her kan gaa til at udøve Indkvarterings-tvang overfor en Række Borgere rundt omkring i vore smaa Købstæder.

Der er selvfølgelig intet Haab om, at dette Lovforslag kan standses. Som jeg sagde, det er en Indrømmelse overfor Højre, Højre er en streng Herre overfor Regeringspartiet, de kræve Erstatning for de store Tjenester, de have vist Regeringspartiet; Regeringspartiet er magtesløst, kan ikke gennemføre en eneste Lov uden Højres Hjælp, uden af Højres Naade, og man forstaar derfor godt, at Højre benytter sig af den Magtstilling, de i Øjeblikket have, og kræver Forslag som disse gennemført. Men alligevel have vi fra vor Side villet protestere mod Lovforslaget. Vi have stillet disse to Ændringsforslag, saaledes at Officerer og Underofficerer ligestilles med andre Borgere, og at det Privilegium, de hidtil have haft, ophæves. Jeg skal hermed anbefale de to Ændringsforslag.

Ordføreren (Carl Hansen): Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremførte en Begrundelse for de Ændringsforslag, som han selv har været med at stille. Jeg vil gøre opmærksom paa, at Realiteten i disse Ændringsforslag i Virkeligheden er behandlet en Gang før her i Folketinget for ikke ret længe siden; det var den 9. Marts, og der er altsaa kun gaaet en Maaned siden. Der forelaa jo den Gang et Forslag stillet af Medlemmer her i Tinget, som gik ud paa at ændre det Forhold, som tilsigtes ændret ved disse Ændringsforslag. Jeg skal derfor ikke komme ind paa en Behandling af det reelle i det Spørgsmaal, som Ændringsforslagene angaa. Jeg skal kun henvise til, at det, der den Gang skete, var, at der faldt ogsaa fra min Side, som den Gang talte paa mit Partis Vegne, Udtalelser, som vare imødekommende overfor den Tanke, som Ændringsforslagene ere Udtryk for. Jeg udtalte den Gang, at vi kunde ikke blive staaende ved det

nuværende, det vilde ikke være rigtigt, selv om man vilde se paa Forholdet, som man saa paa det i 1873. Jeg udtalte ogsaa, at jeg haabede, at dette Spørgsmaal vilde blive behandlet i et Udvalg, og der var ingen, som satte sig imod det, for sikkert alle mente, at det egnede sig til Behandling i et Udvalg, og der er ingen Ændring sket med Hensyn til Folketingets Stilling overfor denne Sag. Der kan jo ikke være Tale om, at Ændringsforslagene, hvis de blive indsatte i Loven, ville kunne gøre Virkning før efter næste Aars 1. April. Det var da ogsaa Hensigten med det Lovforslag, som vi behandlede den 9. Marts, at det først skulde træde i Kraft den 1. April 1912. Ud fra disse Hensyn mener jeg, at det er korrekt, at vi stemme mod disse Ændringsforslag. Der vil være Tid nok til at behandle det private Forslag til Ende, om ikke i indeværende Rigsdags-samling saa i den kommende, og jeg haaber, det vil resultere i, at vi faa en Ordning af dette Forhold, som i Virkeligheden tilfredsstiller os her i Tinget. Jeg skal derfor anbefale, at vi stemme mod disse Ændringsforslag.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) kom saa med en Del Bemærkninger mod det foreliggende Lovforslag. Jeg fik af det ærede Medlems Udtalelser det Indtryk, at han og hans Parti ikke vilde stemme for Lovforslaget. Det undrer mig saa for Resten, at de have stillet disse Ændringsforslag, for selv om de bleve vedtagne, antager jeg dog, at de ikke vilde stemme for Lovforslaget. Det er nu imidlertid en Stilling, de Herrer have indtaget paa andre Omraader ogsaa. Hvad det ærede Medlem for øvrigt fremførte, var jo næsten Ord til andet Gentagelser af, hvad han har fremført ved tidligere Behandlinger af denne Sag, jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa dem, jeg skal kun gøre et Par ganske korte Bemærkninger.

Det ærede Medlem udtalte, at Forslaget var i Virkeligheden en Indrømmelse til Højre. Nej, det er det slet ikke, det er en ganske nødvendig Følge af den Hæror- dning, som vi, ogsaa det Parti, jeg hører til, stemte for i 1909. Hærloven gaar ud paa, at der skal garnisonere betydeligt mere Mandskab Øst for Store Bælt, end det hidtil har været Tilfældet, og der skal derfor oprettes nye Garnisonsbyer. Det er ikke nogen Indrømmelse til Højre, det er kun en Anerkendelse af det bevingede Ord, som lød her i Salen i Fjor, at Lov er Lov, og Lov skal holdes.